

เทศน์อบรมพระ ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๓๑

ก้าวเดินตามหลักศาสนธรรม

ศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าที่นำสัตว์ให้ข้ามโลกข้ามสงสารถึงพระนิพพาน เป็นที่สุดแห่งทุกข์และยอดแห่งความสุขทั้งหลายไม่มีข้อสงสัย เปรียบได้กับเรือใหญ่ที่ข้ามมหาสมุทรทะเลหลวง ผู้จะข้ามมหาสมุทรด้วยเรือย่อมถือเรือเป็นสำคัญ ไม่เห็นสิ่งอื่นใดดียิ่งกว่าเรือในขณะที่ข้ามน้ำด้วยเรื่อนั้น ย่อมถึงฝั่งแห่งความปลอดภัย นี้ผู้ยึดหลักธรรมหลักวินัยของพระพุทธเจ้า ที่รวมแล้วเรียกว่าศาสนธรรมมาเป็นข้อปฏิบัติ ผากจิตใจพร้อมทั้งการปฏิบัติทุกด้านไว้กับหลักธรรมหลักวินัย ย่อมจะเป็นไปเพื่อความสงบเย็นใจแก่ตัวเองเป็นลำดับลำดับ ถ้าไม่ปล่อยใจหรือปล่อยความประพฤติให้ออกนอกถ่วงนอกทางและหลักธรรมหลักวินัยไปเสียเท่านั้น ความเดือดร้อนความทุกข์จะไม่มารังควานหรือมารังแกจิตใจ หรือบีบบังคับจิตใจให้เกิดความทุกข์ได้

แต่ส่วนมากผู้ปฏิบัติธรรมมักจะถือเอาความรู้ความเห็น ซึ่งเป็นความเคยชินของกิเลสจูดลากไปอยู่ตลอดเวลา นั้น มาเป็นข้อคิดการดำเนินไปเสีย โดยลืมหลักธรรมหลักวินัย ทั้ง ๆ ที่ตนก็ว่าตนประพฤติตามหลักธรรมหลักวินัย นั้นแลที่ทำให้เสียไปได้ เขวจากหลักหรือเขวจากทางที่จะให้พ้นภัยไปโดยลำดับได้ เพราะเหตุนี้เอง

เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการทุก ๆ ครั้ง เราเกือบจะพูดได้ว่า ทุกครั้งที่ได้ให้การอบรมสั่งสอนหมู่เพื่อน จึงไม่อาจจะลดละปฏิบัติเครื่องดำเนินของพระบรมศาสดา และของพระสาวกทั้งหลายให้ปลื้มเป็นอย่างไรไปได้ พูดเริ่มตั้งแต่ที่อยู่อาศัย สถานที่บำเพ็ญเรื่อยไป นี้ละเว้นไปไม่ได้ เพราะความเขวของผู้นับถือพุทธศาสนา เฉพาะอย่างยิ่งคือผู้ปฏิบัติ เช่น พระอรรถกถาราชบัณฑิต มักจะห่างเหินจากหลักธรรมที่ถูกต้องแม่นยำนี้ไปเรื่อย ๆ จนกลายเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าได้ปฏิบัติตามความถนัดใจหรือความชอบใจของตนไปเสีย และยังทำให้เป็นความหวังซึ่งเกิดจากการระบายออกหรือกระทำอย่างนั้นไปเรื่อย ๆ ไม่มองย้อนหลังว่าการประพฤติกการดำเนินอย่างนั้นถูกหรือผิดจากหลักธรรมของพระพุทธเจ้าที่พาดำเนินมาอย่างไรหรือไม่ เมื่อนานไปเป็นอย่างนั้น

หากเราได้ดำเนินตามปฏิบัติที่ทรงพาดำเนินมา ด้วยความสนใจจดจ่อทุกระยะกาลที่ปฏิบัติแล้ว ผลที่จะพึงรู้พึงเห็นอันเกิดจากปฏิบัติเครื่องดำเนินตามท่านย่อมจะปรากฏไปโดยลำดับ นับแต่ขั้นความสงบเย็นใจที่เรียกว่าสมถธรรมนี้เป็นต้นไป เพราะสมถธรรมเป็นผลที่จะเกิดขึ้นจากการปฏิบัติของผู้ปฏิบัติเท่านั้น ไม่เกิดขึ้นจากความจดจำคำบอกเล่าใด ๆ ทั้งสิ้น ความจดจำก็คือการศึกษาเล่าเรียนได้มากน้อยนั้นแล จำได้ คำบอกเล่าใคร ๆ ก็บอกเล่าได้ แต่ไม่เป็นสมถธรรม พุดง่าย ๆ ว่า สมณกิจได้แก่

งานที่ยังจิตให้สงบ เกิดไม่ได้ ต้องอาศัยภาคปฏิบัติเป็นสำคัญ ดังพระพุทธเจ้าของเรา ได้ทรงพาดำเนินมา

คำว่าศาสนธรรมที่ออกประกาศสอนโลกเรื่อยมาแต่ครั้งพุทธกาล จนกระทั่ง ปัจจุบันนี้ ได้มาจากประเพณีปฏิบัติของพระพุทธเจ้าเป็นพระองค์แรก เกิดความรู้ทั้งหมดที่ว่าสัพพัญญูหรือรู้เวยยธรรมทั้งหลายนั้น รู้จากภาคปฏิบัตินี้ทั้งสิ้น ไม่ได้รู้จากการค้นคว้า ไม่ได้รู้จากการคาดคะเน ไม่ได้รู้จากการบอกเล่าจากผู้อื่นผู้ใดเลย แต่เกิดขึ้นจากการชวนชวาย การประพฤติปฏิบัติของพระองค์เองที่เรียกว่าสยัมภู คือการปฏิบัติที่ทรงชวนชวายเอง การรู้การเห็นในธรรมทุกแง่ทุกมุม จนกระทั่งกลายเป็นเวยยธรรม ได้แก่รู้ธรรมทั้งหลายที่ควรจะต้องรู้จะเห็นในวิสัยของพระพุทธเจ้าทรงรู้ได้ตลอดทั่วถึง ก็เป็นไปด้วยการชวนชวายของพระองค์เองทั้งนั้น คือจากภาคปฏิบัติ

เพราะฉะนั้นธรรมที่ประกาศสอนโลกเรื่อยมา ตั้งแต่ครั้งยังทรงพระชนม์อยู่จนกระทั่งปัจจุบันนี้ จึงเป็นธรรมที่กลั่นกรองมาแล้วด้วยการปฏิบัติทุกแง่ทุกมุมของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ไปเที่ยวหยิบยืมมาจากผู้อื่นผู้ใด หรือตำรับตำราคัมภีร์ใดลัทธิใดทั้งนั้น แต่เกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติของพระองค์เอง นี่พื้นฐานแห่งศาสดาผู้ประกาศธรรมสอนโลก ท่านก็แสดงตัวอย่างไว้ให้เห็นชัดเจน ทั้งฝ่ายเหตุคือการปฏิบัติ พระองค์ก็ทรงดำเนินมาเอง ดำเนินมาแล้ว ทั้งภาคของผลที่เกิดขึ้นนับแต่ขั้นเริ่มแรกแห่งธรรม จนกระทั่งวิมุตติหลุดพ้น เป็นความรู้ที่เหนือแดนโลกธาตุ ครอบโลกธาตุเสียทั้งหมด ก็ได้จากการประพฤติปฏิบัติของพระองค์เองอันเป็นแบบฉบับอยู่แล้ว

ผู้ปฏิบัติจึงควรคำนึงถึงการดำเนินของพระองค์ แล้วน้อมนำมาเป็นข้อปฏิบัติสำหรับตัวของเราเอง ผลจะพึงได้รับจะไม่นอกเหนือไปจากร่องรอยของศาสดา ที่ทรงได้รับผลและทรงแสดงไว้แล้วนี้เลย ข้อสำคัญขอให้เข้มงวดกวดขันในภาคจิตตภาวนา ด้วยสถานที่เหมาะสม คือป่าคือเขาลำเนาไพร นี่เป็นสำคัญมากสำหรับพระปฏิบัติเรา ถ้าอยากจะทรงมรรคทรงผลดังท่านทรงและประกาศสอนไว้แล้วนี้ หากปลีกจากร่องรอยที่ทรงแสดงไว้แล้วนี้ จะไม่มีหวังได้พบได้เห็นในธรรมทั้งหลายที่ประกาศสอนไว้แล้วนั้นเลย

คำว่ากรรมฐานก็จะมีแต่ชื่อที่ตัวเองก็เสกสรรปั้นยอขึ้นแล้วภูมิใจ คนอื่นก็นิยมชมชอบเพราะเข้าใจว่าเป็นตัวจริงเป็นกรรมฐานจริง สุดท้ายมันก็ปลอมอยู่ในตัวของผู้ที่เสกสรรปั้นยอตนว่าเป็นกรรมฐานนั้นแล เพราะไม่ได้ปฏิบัติตามร่องรอยของศาสดาที่ทรงสอนไว้ ธรรมะกับเราผู้ปฏิบัติก็นับวันเหินห่างกันไป เพราะเหตุพาให้เหินห่าง ผลจะปรากฏหรือมีช่องทางเกิดขึ้นได้อย่างไร เมื่อเหตุไม่เปิดช่องเปิดทางให้ผลซึ่งควรจะ

เกิดได้เกิดขึ้นตามกฎปฏิกิริยาเครื่องดำเนินของตน ด้วยเหตุนี้จึงควรตระหนักใจอยู่โดยสม่ำเสมอในการปฏิบัติ

อย่าได้เห็นกิจการงานใดเลิศเลอยิ่งกว่าภาคปฏิบัติ เริ่มตั้งแต่สมถธรรมคือการภาวนา เพื่อจิตใจได้รับความสงบผ่องใส สิ่งใดผ่องใสก็สู้จิตผ่องใสไม่ได้ อะไรสงบอะไรเย็นก็สู้จิตสงบจิตเย็นไม่ได้ อะไรที่ว่าสุขๆ ใครจะว่าสุขๆ ที่ไหนก็ตาม สุขด้วยสมบัติเงินทองสุขด้วยข้าวของ สุขด้วยยศถาบรรดาศักดิ์ สุขด้วยสิ่งทั้งหลายที่โลกนิยมเสกสรรกันขึ้น ปันยอกันขึ้นก็ตาม นั่นเป็นเพียงความส่งเสริม เพียงลมปากความนิยมของจิตแต่ละดวงๆ ที่ชอบอยู่แล้วเสกสรรปั้นยอกันเท่านั้น ไม่ใช่ความจริงที่ประจักษ์ดังจิตที่มีความสงบเย็น ด้วยภาคปฏิบัติศาสนธรรมตามร่องรอยแห่งศาสดา นี่เป็นหลักสำคัญมาก

คำว่าจิตผ่องใสไม่ได้เหมือนสิ่งอื่นสิ่งใดผ่องใส ส่งผลให้เจ้าของเห็นได้อย่างชัดเจนในตัวของเราแน่ แม้จะไม่เคยพบเคยเห็นความผ่องใสนั้นเลย แต่ขอให้จิตได้ก้าวเข้าสู่ความสงบเพราะการปฏิบัติด้วยดีนั้นเกิด ความสงบของใจจะเป็นพร้อมกับความเย็นเกิดขึ้น ความผ่องใสก็จะเกิดจะปรากฏขึ้นเป็นเงาตามตัวของผู้ปฏิบัติ นี่เป็นของสำคัญ สำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด

เฉพาะเราซึ่งเป็นนักบวชและนักปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรม ซึ่งเป็นของเลิศเลอตามทางศาสดาด้วยแล้ว ยิ่งจะต้องถือการประพฤติปฏิบัติธรรมนี้เป็นของสำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด สิ่งนอกนั้นเป็นแต่เพียงเครื่องอาศัยไปวันหนึ่งเวลาหนึ่งเท่านั้น หากความจริงถาวรและแน่นอนจากสิ่งใดๆ ไม่ได้เลย แม้ที่สุดแต่สรรพางค์ร่างกายของเรานี้ ยังจะต้องแตกต้องทำลาย แม้จะยังไม่แตกก็แสดงความรวดเร็วให้ปรากฏอยู่ตลอดไปในอิริยาบถต่างๆ จึงต้องได้เปลี่ยนทำนองทำนี้ พายืนพาเดินพานั่งพานอนพาขับพาถ่ายพาขับพานั้น ล้วนแล้วแต่สิ่งเหล่านี้มันผันแปรอยู่ตลอดเวลา จำต้องได้วิ่งเต้นชวนชวายเป็นแก๊งแก๊งไขว่ขวายกัน พอให้เป็นไปได้ในวันหนึ่งๆ นั้นแล หากสิ่งเหล่านี้เป็นของแน่นอนเป็นของจีรังถาวรแล้ว สิ่งทีกล่าวมาเหล่านี้ก็ไม่จำเป็นจะต้องชวนชวายจะต้องวิ่งเต้นไปตามธาตุชั้นนี้เลย

นี่เพียงร่างกายของเราก็หาความแน่นอนไม่ได้แล้ว หากความดีความดีไม่ได้ ถ้าไม่พาทำการงานที่เป็นส่วนความดีงามทั้งหลาย เช่น พาประกอบคุณงามความดีมีการเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา พอที่จะให้ผลเกิดขึ้นจากชั้นนี้ จึงจะเกิดจึงจะมี ลำพังชั้นนี้ต้องเป็นสภาพของตัวเองอยู่อย่างนี้ด้วยกันทุกรูปทุกนาม เราอย่าไปตื่นในสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของไม่น่าตื่นเลย เห็นอย่างชัดๆ กันอยู่ที่นี่ ว่าอะไรในตัวของเราของเขาทั่วโลกดินแดนมันมีความแตกต่างกันอย่างไร พอที่จะหลงจนลืมนื้อลืมตัว แล้วตั้งความหวัง

กับสิ่งเหล่านี้ฉันไม่รู้จักเป็นจักตาย มีแต่เฟลิตแต่เฟลิต มีแต่ความหวังไปวันยังค่ำคืนยังรุ่ง สุดท้ายผลที่ได้ก็คือความแตกความสลายความตายไปนั้นแลไม่มีใครสมหวังในโลกนี้ จึงไม่มีศาสดาหรือนักปราชญ์ท่านใดจะมาชมเชย ว่าสิ่งเหล่านี้เลิศเลอยิ่งกว่าธรรมซึ่งควรจะเกิดขึ้นจากชั้นนี้ ประกอบหรือเป็นเครื่องมือบำเพ็ญขึ้นมา

เวลานี้ชีวิตจิตใจของเรากียังครองร่างอยู่ และเป็นโอกาสอันดีงามอย่างยิ่งที่ได้มาบวชในพระพุทธศาสนา ที่เรียกว่า สวากขาตธรรม ที่องค์ศาสดาประกาศสอนไว้แล้วอย่างถูกต้องแม่นยำไม่มีที่สงสัยเลย และเราได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ซึ่งเป็นธงชัยของพระพุทธเจ้าที่โลกทั้งหลายเคารพกันมากมาย เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธเมื่อเห็นผ้าเหลืองแล้วทำอะไรไม่ลง แม้จิตจะโกรธจะแค้นก็โกรธแค้นไม่ลงในผ้าเหลืองนั้น เพราะผ้าเหลืองนี้เคยให้ความร่มเย็นแก่โลกมานานแสนนาน เนื่องจากพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ก็ครองผ้าเหลือง ทรงผ้าเหลืองมาทั้งนั้น พระสาวกของพระพุทธเจ้ามีจำนวนมากเพียงไร ก็ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ครองผ้ากาสาวพัสตร์มา จึงเป็นเครื่องหมายที่ให้ความร่มเย็นแก่ตา ผู้มีความรู้สึกสัมผัสเกี่ยวข้องกับผ้าเหลืองนี้โดยทั่วกัน ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อผู้ใด

เราได้นำผ้าเหลืองนี้มาครองร่างของเรา เป็นเพศของพระของเณรขึ้นมา ควรที่จะรู้สึกตัวเองว่าผ้าเหลืองนี้เป็นมาอย่างไร ใครเป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทให้มาแต่ดั้งเดิมและมาตกกับเรา แล้วมาคลุกเคล้ากับความขี้เกียจขี้คร้านความท้อแท้อ่อนแอความไม่เอาไหนอย่างนี้ สมควรแล้วหรือที่จะเอาภษณะทองคำมาบรรจุบุตรคือเราอย่างนี้ ไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะผ้ากาสาวพัสตร์นั้นถ้าเทียบก็เหมือนทองคำ เราครองอยู่นั้นก็เหมือนกับเป็นวัตถุธาตุหนึ่งที่อยู่ในภษณะทองคำนั้น จึงควรมีหิริโอตตัปปะต่อผ้ากาสาวพัสตร์ที่ตนยังครองอยู่เวลานี้ ว่าผ้ากาสาวพัสตร์นี้ไม่อยู่กับคนขี้เกียจขี้คร้านคนท้อแท้อ่อนแอ คนเห็นโลกว่าดีกว่าธรรม ต้องเป็นผู้เห็นธรรมว่าดีเลิศกว่าสิ่งใด ๆ ในโลกตามหลักความจริงนี้เท่านั้น

พระพุทธเจ้าก็ทรงเลิศครองผ้าเหลืองผ้ากาสาวพัสตร์ พระสาวกก็เลิศด้วยครองผ้าเหลืองผ้ากาสาวพัสตร์นี้ด้วย เมื่อผ้ากาสาวพัสตร์นี้ออกมาจากท่านผู้รู้ผู้ฉลาด ผู้มีความขยันหมั่นเพียร ผู้มีความอดความทน ผู้มีความไตร่ตรองทุกแง่ทุกมุมที่ความเคลื่อนไหวของใจแสดงออก แล้วเวลามาตกอยู่กับเราทำไมถึงเป็นผ้ากาสาวพัสตร์ที่มาครองร่างแห่งบุคคลผู้ไม่เป็นท่า ไม่สมควรอย่างยิ่ง ขอให้ทุก ๆ ท่านนำไปพิจารณา

การดำเนินตามหลักศาสนธรรมที่ครูบาอาจารย์สอนไว้ก็ดี ตามตำรับตำราที่ท่านจดจารึกไว้ก็ดี ไม่มีสิ่งใดที่จะให้เกิดความสงสัยว่าไม่เป็นจริงตามนั้น พูดถึงศีลที่ท่านผู้ทรงศีลแล้วมาสั่งสอนโลกคือพระพุทธเจ้า พูดถึงธรรมก็ผู้ทรงธรรมแล้วทุกประเภท จน

กระทั่งถึงวิมุตติธรรม ก็คือองค์ศาสนานำธรรมมาสอนโลก พุทธถึงสมาธิพุทธถึงปัญญา ก็ท่านเป็นผู้ทรงไว้แล้วซึ่งสมาธิซึ่งปัญญาเต็มพระทัยซึ่งนำมาสั่งสอนโลก จึงไม่มีอะไรที่ว่างเปล่าจากความจริงที่ประกาศสอนไว้ ทรงสอนไว้ตามหลักความจริงทุกแง่ทุกมุม ทรงตรัสในเรื่องใดเรื่องนั้นเป็นของมีจริง และทรงรู้ทรงเห็นแล้วถึงนำมาตรัสมาสอนโลก

เราผู้ปฏิบัติตามท่านเพียงเท่านั้นก็จะถือว่าเป็นความลำบากลำบาก ให้กิเลสหลุดลากเอาไปเป็นอาหารของมันทั้งวันทั้งคืน ยืนเดินนั่งนอน ล้วนแล้วแต่เป็นกิริยาแห่งความเป็นอาหารของกิเลส อย่างนี้ไม่สมควรอย่างยิ่งกับเราซึ่งเป็นพระและเป็นนักปฏิบัติที่โลกเขาเคารพเลื่อมใสว่าเป็นพระรัตนตรัยฐาน ให้พึงรำลึกตนเสมอในเรื่องเหล่านี้ อย่าลืมการปฏิบัติตนเพื่อความเลิศเลอ

สิ่งที่เลิศเลอ ๆ มาตลอดคือธรรม ไม่เคยลดหย่อนผ่อนคุณภาพลงไปกับผู้ใดรายใดเรื่องใดเลย ก็คือธรรมนั้นแล ขอแต่ผู้ปฏิบัติให้ก้าวเข้าไปถึงธรรมแขนงนั้น ๆ จนกระทั่งเข้าถึงแก่นธรรมเถอะ ไม่ต้องบอกต้องเสกต้องสรรว่าเลิศว่าประเสริฐอย่างใดก็ตาม หากจะทราบเต็มหัวใจของผู้ทรงไว้ซึ่งธรรมประเภทนั้นนั้นแล พระพุทธเจ้าก็ไม่เคยทรงทราบจากผู้ใด ไม่มีใครบอกเลยว่าธรรมอันเลิศคือวิมุตติธรรมที่ทรงตรัสรู้นั้นได้มาจากใคร ใครเป็นคนสอน พระองค์ยังทรงทราบประจักษ์พระทัย ตลอดถึงสาวกที่ได้ยินได้ฟังอุบายต่างๆ จากพระพุทธเจ้าทั้งเหตุทั้งผล เมื่อนำมาปฏิบัติแล้วจนกระทั่งถึงได้เจอธรรมประเภทนั้น ก็หมดความสงสัยที่จะทูลถามพระพุทธเจ้าอีกต่อไป และธรรมนั้นเป็นธรรมประเภทเดียวกันกับจิตของผู้ปฏิบัติธรรมจะพึงสัมผัส โดยไม่ต้องสงสัย ถ้าไม่ประมาทปล่อยให้กิเลสเอาไปเป็นอาหารเข้าอาหารเย็นอาหารกลางวันของมันเสียเท่านั้น

เราสงสัยอะไรเรื่องอรรถเรื่องธรรมที่ประทานไว้แล้ว ตลอดถึงครูบาอาจารย์นำมาแนะนำสั่งสอนนี้มีบกพร่องที่ตรงไหน นอกจากมันบกพร่องอยู่กับตัวของเราเองเริ่มตั้งแต่ความเคลื่อนไหวของจิตที่คิดที่ปรุงออกมา มักจะเป็นเรื่องของกิเลสเสียมากกว่าจะเป็นเรื่องของธรรม ถ้าเป็นเรื่องของธรรมก็มี อย่างมากที่สุด ๕% ๙๕% มักจะเป็นเรื่องของกิเลสเสียทั้งหมด เราพิจารณาดูซิ แล้วเราจะเอาความเลิศเลอจาก ๕% ไปสังหารหรือไปรบกับกิเลสปราบกิเลสให้สิ้นซากไปได้อย่างไร กิเลสมีกำลังถึง ๙๕% เรามีกำลังเกี่ยวกับเรื่องธรรมเพียง ๕% ถ้าเทียบถึงการรบกัน แผลอย่างหลุดลุ่ย ไม่มีอะไรที่ควรให้อภัย ไม่มีอะไรที่ควรวินิจฉัยว่าแพ้หรือชนะ ที่จะให้เกิดข้อข้องใจประจักษ์ด้วยกันทั้งนั้นว่าแพ้ ๆ วันหนึ่งคืนหนึ่งเราแพ้มาเท่าไร

การที่จะตะเกียกตะกายตัวของเราจิตของเราเพื่ออรรถเพื่อธรรมนี้ เรา ตะเกียกตะกายไม่ได้แล้วเราจะทำอะไร เราจะหวังพึ่งอะไร มันก็เป็นคนหมดหวัง ทั้งๆ ที่ตนก็ภูมิใจว่าเราเป็นนักบวช เราเป็นพระอัฐงคกรรมฐาน มันมีแต่ลมแต่แล้ง หวังลมๆ แล้งๆ หาความจริงประจักษ์กับใจไม่ได้ ถ้าพูดถึงเรื่องความสงบก็มีแต่ความ ฟุ้งซ่านเต็มหัวใจเสียแทนความสงบอันนั้น แล้วจะหาความเย็นมาจากไหน หาความเลิศ เลอมาจากไหน หาความภูมิใจตามหลักความจริงที่ว่าสงบๆ นั้นมาจากไหน มันไม่เจอ แน่ะ

ถ้าพูดถึงเรื่องปัญญา ปัญญาท่านก็แสดงไว้แล้วก็ประเภท จนกระทั่งเหนือโลก เหนือสงสารเสียหายที่ประมาณไม่ได้ เรื่องของเรามันก็มีแต่ความโง่งมเต่าตันไปเสีย ชี้ เกียดคิดชี้เกียดอ่านชี้เกียดพินิจพิจารณาทางเรื่องอรรถเรื่องธรรม ไม่เหมือนคิดไปด้วย อำนาจของกิเลสหลุดลากลไป ซึ่งคล่องตัวทั้งวันทั้งคืนยืนเดินนั่งนอน ทุกขณะไม่มีคำว่าฝืด ว่าเคือง ไม่มีคำว่าฝืนกันและต่อสู้กัน มีแต่เรื่องของกิเลสลากลไปแทนปัญญาที่แท้จริง ซึ่งพระองค์ท่านทรงสอนไว้นั้นเสีย คำว่าวิมุตติก็มีแต่ความจมของจิต วิมุตติกับความ จมมันต่างกันอย่างไรบ้างเราพิจารณาดูซิ ความจมความติดอยู่ในมุตรในคุณคือขี้โลกขี้ โกรธขี้หลง กับความหลุดพ้นจากสิ่งเหล่านี้ไปเสียมันต่างกันคนละโลก มันมีแต่สิ่งที่ บรรจุด้วยของไม่เป็นท่าเต็มหัวใจอยู่อย่างนี้แล้ว เราจะหวังลมหวังแล้งไปที่ไหน ถ้าไม่ พยายามตะเกียกตะกายตนให้สุดสติกำลังความสามารถของเรา ตามทางศาสดาที่ทรง สอนไว้เท่านั้น

ไม่ชินชากับกิเลส ใ้รู้ว่ากิเลสเป็นกิเลสमतตลอดก็ปดตลอดกลับแล้ว ให้ความ ทุกข์ความลำบากความทรมานแก่สัตว์โลกมามากต่อมากนานแสนนานแล้ว เหตุใดจะ มาเป็นมิตรเป็นสหายเป็นความดีความดีกับหัวใจเราดวงนี้เพียงดวงเดียว ท่านเหล่านั้น ได้รับความทุกข์ความทรมานเพราะกิเลส แต่หัวใจของเราได้รับความสุขความสบาย เหนือโลกเหนือสงสาร เพราะกิเลสเป็นเครื่องชุปเลี้ยงหรือเป็นเครื่องส่งเสริมมีที่ไหน ก็ มีแต่ธรรมเท่านั้น ศาสดาองค์ใดมาตรัสมาสอนไว้ก็มีแต่เรื่องของธรรมๆ

พูดถึงเรื่องความพากเพียร ถ้าสมณะเราไม่พากเพียรใครจะเป็นผู้พากเพียร ใน เพศแห่งสมณะนี้เป็นเพศที่รวมอยู่ด้วยความดีทั้งหลาย ถ้าพูดถึงเรื่องความสงบก็คือ สมณเพศของเราพระอัฐงคกรรมฐานนี้ ความอดความทนก็รวมอยู่ที่นี่ ความอดุสสำห พยายามทุกด้าน ความพินิจพิจารณาใคร่ครวญก็อยู่กับเพศของพระนี้เท่านั้นเป็นสิ่งที่ สำคัญยิ่งกว่าเพศอื่นใด แต่เรากลับตรงกันข้ามแล้วเราจะหวังอะไร เพราะธรรมเหล่านี้ เป็นธรรมเครื่องบุกเบิกเพื่อมรรคผลนิพพานโดยตรง ถ้าไม่มีอันนี้จะเอาอะไรบุกเบิก จะให้กิเลสมันพากบุกเบิกไปสวรรค์นิพพานนี้ มันเคยจมเพราะกิเลสนี้มามากต่อมากแล้ว

เรายังไม่เซ็ดไม่หลาบ เรายังไม่รู้ตัวอยู่หรือว่า กิเลสนี้เป็นเครื่องจุดลากเราลงไป ไม่ใช่ดึงเราลากเราขึ้นสู่มรรคผลนิพพานที่ไหน

นี่มันน่าคิดอยู่มากนะ ผู้ปฏิบัติไม่คิดใครจะคิด ผู้ปฏิบัติไม่อุตสาหะพยายามเพื่อก้าวตนไปตามหลักธรรมแล้วใครจะก้าว ใครจะประพฤติปฏิบัติ ใครจะอดใครจะทน ใครจะสู้กิเลส กิเลสอยู่กับหัวใจใครถ้าไม่อยู่กับหัวใจเรา นี่ การต่อสู้กับกิเลสได้แก่การคล้อยตามมันอย่างนั้น ไม่เคยมีในหลักธรรมของพระพุทธเจ้า ขอให้ฟังทราบภายในจิตใจแล้วตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติกำจัดสิ่งที่เป็นภัย ซึ่งปราชญ์ทั้งหลายก็ตำหนิมาหลายกัปหลายกัลป์แล้ว ว่าเป็นภัยๆ ต่อจิตใจ เราอย่าเห็นว่าเป็นคุณ ส่วนมากคิดออกในแง่ใดมุมใด มีแต่เรื่องของกิเลสทำงานเสียทั้งนั้นนี่จะทำยังไง ธรรมทำงานมีน้อยนิดเดียวๆ มันก็ไม่ทันกัน

การเดินจงกรมก็เอาให้เป็นเนื้อเป็นหนังจริงๆ ซิ นั่งสมาธิก็ให้เป็นการเป็นงานจริงๆ การรักษาคิดด้วยสติก็ให้เป็นการเป็นงาน เป็นภาระที่สำคัญมากในชีวิตจิตใจของนักบวชจริงๆ นั้นและจะเป็นทางก้าวเดินเพื่อสู่มรรคผลนิพพานได้โดยไม่ต้องสงสัย ถ้าเราได้พยายามอย่างนี้ เดินก็ให้เห็นทุกขีในการเดินจริงๆ จนกลายเป็นทุกขสังขขึ้นมาในอิริยาบถแห่งการเดิน นั่งก็เอาให้เห็นอริยสังขขึ้นมาจากความทุกข์ที่นั่งนานเป็นอย่างไรบ้าง ทุกข์ธรรมดาเราก็เคยเห็น ส่วนมากมันจะถือว่าทุกขนี้เป็นภัยต่อเรา เพราะยังไม่เข้าถึงกันจริงๆ กับทางภาคปฏิบัติมีสติปัญญาเป็นสำคัญ ที่จะต่อกรกันกับทุกขทั้งหลายให้ทราบความจริงของกันและกัน จนกลายเป็นสังขธรรมขึ้นมา นี่เราก็ไม่เคยเห็นด้วยการนั่งของเรา ด้วยการเดินของเรา ด้วยการบังคับจิตของเรา

อ้าว มันยากขนาดไหนการบังคับจิต ให้มันเห็นจนกลายเป็นสังขธรรมขึ้นมาแล้ว สิ่งทั้งหลายเหล่านี้จะกลายเป็นเรื่องสังขธรรมโดยทั่วกัน ไม่มีสิ่งใดว่าเป็นสิ่งควรตำหนิติชม เมื่อเข้าถึงกันจริงๆ แล้ว ระหว่างสังขธรรมเข้าถึงกันแล้ว กลายเป็นความจริงขึ้นมาทุกสัต์ทุกส่วน ไม่มีข้อที่จะควรตำหนิจุดใดเงื่อนใด เป็นของจริงเสมอกันหมดไม่ว่าทุกขไม่ว่าสมุทัย ไม่ว่านิโรธไม่ว่ามรรค นั่นนักปฏิบัติ

พระพุทธเจ้าพระสาวกทั้งหลายท่านผ่านไปด้วยวิธีการเหล่านี้ เราเป็นนักปฏิบัติเราจะผ่านไปด้วยวิธีการใด เออะอะก็มีแต่ความกลัวทุกขกลัวตาย กลัวความเดือดร้อนวุ่นวาย เพราะการเดินมากนั่งมาก เพราะการรักษาคิด เห็นว่าเป็นความไม่สะดวกสบายไหลไปตามกิเลสมันสบายที่ไหน เข้าไปจนตรอกจนมุมอยู่ในนรกอเวจีมาก็กัปกัปกัลป์แล้ว หรือเรายังไม่เชื่อหรือว่านรกอเวจีมี ถ้าเรายังไม่เชื่ออยู่ตราบใด นั้นแหละเราจะจมอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งความเชื่อได้เกิดเมื่อไร นั้นแหละมันถึงจะมีแก้จิตแก้ใจ

ตะเกียกตะกายเสือกคลานออกมาจากนั้น ด้วยข้อวัตรปฏิบัติด้วยการสร้างความดีทั้งหลาย แล้วจะพ้นจากรอกเวจีจนได้

ใครจะเป็นผู้แม่นยำยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าและสาวกท่าน เกี่ยวกับเรื่องนรกเวจีทุกหลุม สวรรค์นิพพาน ไม่มีที่จะเกินความหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าและพระสาวกทั้งหลายไปได้เลย เหตุใดเราจึงไม่เชื่อ เหตุใดเราจึงนอนใจในสิ่งที่ควรจะละ ในสิ่งที่ควรจะทำเพ็ญ มั่นนอนใจเสียทั้งสองอย่าง สิ่งที่จะละมันก็นอนใจ ไม่สนใจจะละ หรือละก็สักแต่ว่ากิริยา สิ่งที่ทำเพ็ญให้เกิดให้มีขึ้น เช่น บำเพ็ญสติปัญญาอย่างนี้ มันก็ทำเสียเล็กๆ น้อยๆ ไม่พอเป็นเนื้อเป็นหนังอะไรได้ ผลจะเป็นขึ้นมาอย่างไร มันก็ไม่ได้เรื่องซี เลยอยู่กับความลำบากลำบากนั้นๆ ที่ไม่เห็นความลำบากว่าเป็นสาระอะไรจากทางสติปัญญาบ้างเลย มันใช้ไม่ได้เช่นนั้น

ผู้ปฏิบัติต้องให้เห็นตามหลักความจริง เอ้า เดิน เดินจนกรมเป็นยังงี้ มันทุกข์ขนาดไหน ให้มันเห็นเรื่องกองทุกข์ที่เกิดจากการเดินจนจะก้าวไม่ออก ให้มันเห็นดูซิว่าเป็นยังงี้ ให้มันทันกันซิ เดินจนกรมมันทุกข์มันลำบาก มันทุกข์ลำบากยังงี้กำหนดดู ดูทุกข์ตัวมันแสดงขึ้นมา มันทุกข์ยังงี้มันลำบากยังงี้ ใครจะรู้ตามเห็นตามในสิ่งที่ปรากฏเหล่านี้ เพราะนี่เป็นสังขารโดยแท้ ถ้าไม่ใช่สติปัญญาจะไม่มีใครตามทราบเมื่อเป็นเช่นนั้นต้องเอาสติปัญญามาใช้ในเวลาทุกข์มากๆ ด้วยการเดินด้วยการนั่ง นั่งก็เหมือนกัน

เราไม่ได้ต้องกลัวคำว่าเป็นว่าตาย ไม่มีอะไรละในขณะนั้นที่จะไปคิดว่ามันเป็นมันตาย มีแต่เป็นของจริงด้วยกันทั้งนั้น พิจารณาให้เห็นของจริงนั้นแล้ว เราจะเห็นของอัศจรรย์อันหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในท่ามกลางแห่งความจริง นั่นคืออะไร อันนี้ไม่บอกก็รู้ นี่เพียงเท่านี้ก่อนนะ เพียงว่าอะไรความอัศจรรย์ที่อยู่ในท่ามกลางนั้นเพียงเท่านี้ ถ้าเลยจากนี้ไปแล้วก็คือความบริสุทธิ์ผุดขึ้นมา ในท่ามกลางแห่งสังขารที่บำเพ็ญให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว ไม่มีทางสงสัยว่าจิตจะไม่ได้รับการกลั่นกรองออกมาจากอริยสังขันธ์นี้

เพราะฉะนั้นปราชญ์ทั้งหลายท่านจึงยกอริยสัง ๔ นี้ว่าเป็นธรรมของจริงอันประเสริฐๆ ก็ท่านได้รับความประเสริฐจากสังขารนี้ เมื่อเข้าถึงอันจริงแล้วอันไหนเป็นข้าศึกต่ออะไรไม่เห็นมี เอาซิปฏิบัติซิ นักปฏิบัติทั้งหลาย อย่าให้มีแต่มาพูดก็อกๆ อยู่อย่างนี้ มีแต่ลมปาก เหมือนกับมาโกหกห่มุ่เพื่อน เอาลงให้มันเห็นดูซิว่าจะเป็นอย่างงี้จะมีที่ค้ำกันได้ไหมว่าอริยสัง ๔ นี้เป็นธรรมของจริงอย่างประเสริฐ ให้ถึงดูซิเป็นยังงี้

ทุกข์ที่เราเคยตำหนิตีเดียวนว่าเป็นข้าศึกๆ มาตั้งแต่ไหนแต่ไรก็ดี สมุทัยว่าเป็นข้าศึกมาตั้งแต่ไหนแต่ไรก็ดี เอ้า มรรค คือ สติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียรเป็นสำคัญ ตามเข้าไปซิ ให้เห็นทันกันให้ถึงกัน เมื่อต่างอันต่างถึงกันแล้ว จะไม่มีธรรมชาติใด

ตำหนิธรรมชาติใดเลย นั่น การปฏิบัติการประกอบความเพียรให้ถึงความเพียร การปฏิบัติตามหลักสัจธรรมที่องค์ศาสดาได้สอนไว้ จนถึงขั้นความบริสุทธิ์พุทธโถกให้มันถึง สัจธรรมความจริงซิ แล้วมันจะเป็นอะไรออกมา ความรู้ชนิดไหนจะออกมาจาก ท่ามกลางแห่งสัจธรรมที่เป็นของจริงเต็มส่วน แต่ละอย่าง ๆ เป็นของจริงเต็มส่วนแล้ว จะมีอะไรแสดงออกมา สิ่ง que แสดงออกมานั้นจะเป็นของเลิศของประเสริฐหรือเป็นของ เลวทรามประการใด จะทราบเองในผู้ปฏิบัติ

เพียงทำห้อยอก ๆ แห่ยก ๆ แล้วก็ทวงเอามรรคผลนิพพาน ๆ มันบ้า กรรมฐาน บ้าอย่างนั้น เหตุไม่สมผลก็จะเอาผลมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย เหตุไม่สมผลก็จะโดดข้าม โลกข้ามสงสาร ทั้งที่กิเลสเต็มหัวใจอยู่ด้วยความขี้เกียจขี้คร้าน ความไม่เอาไหน มันเป็น อะไรอย่างนั้นนักปฏิบัติเรา พิจารณาขุดค้นลงไปซิ นักปฏิบัติไม่มีความกล้าหาญชาญชัย ใครจะกล้าหาญชาญชัย พระพุทธเจ้าพาให้อ่อนแอต่อแท้เป็นนักแพ้วสงครามเมื่อไร พระพุทธเจ้าเป็นนักต่อสู้ในสงครามถึงขั้นสลบไสล ผลสุดท้ายได้ชัยชนะอย่างเอกขึ้นมา เป็นศาสดาสอนโลกเห็นใหม่ นั่นท่านต่อแท้ที่ตรงไหน ท่านอ่อนแอที่ตรงไหน สวากแต่ ละองค์ ๆ ก็เหมือนกัน เดินตามรอยพระบาทของพระพุทธเจ้า จนกระทั่งทัน ๆ ๆ เป็น สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรา ท่านไม่ใช่ผู้อ่อนแอท่านเหล่านี้

เราปฏิบัติอย่างไรถึงไม่ได้เรื่องได้ราว สัจธรรมก็แบกหามกันอยู่ทุกวัน ๆ นี้ทำไม ไม่เอามาคลี่คลายดูให้เห็นประจักษ์ เป็นยังงั้ สัจธรรม ศาสดารู้เป็นยังงั้ พระสาวกท่าน รู้สัจธรรมว่าเป็นของจริงอันประเสริฐเป็นยังงั้ หัวใจเราเมื่อเจอสัจธรรม เหตุไรมันถึง เลวลง ๆ มันไม่ยากพินิจพิจารณา มันกลัวทุกข์กลับแบกแต่ทุกข์อยู่ตลอดเวลา กลัว ทุกข์กลัวเฉย ๆ กลัวลม ๆ แล้ง ๆ กลัวหาเหตุผลไม่ได้ แต่สร้างแต่เรื่องสาเหตุที่จะให้ เกิดทุกข์ขึ้นมาเผาผลาญจิตใจ ด้วยความคิดความปรุงต่าง ๆ อันเป็นเรื่องของสมุทัย มันถูก ตัดที่ไหน มันเป็นสัจธรรมอะไรอย่างนั้นพิจารณาซิ ถ้าลงเป็นสัจธรรมแล้วจะเห็นเป็น จริงตามหลักธรรมชาติด้วยกันทุกสิ่งทุกอย่าง ปล่อยวางไว้ตามเป็นจริงทั้งหมด นั่นละ ความเลิศเลอถึงจะยังไม่พ้นจากกิเลสก็ตาม จะเห็นความเลิศเลอปรากฏขึ้นในท่ามกลาง แห่งสัจธรรมที่ถึงกันแล้วด้วยความเป็นจริงด้วยกัน ไม่เป็นอย่างอื่นเลย

เอ้า ๆ ปฏิบัติดูซินักปฏิบัติ ทำไมธรรมของพระพุทธเจ้าจะอยู่ห่างไกลจนเลย อินเดียวไปเหวอ มันไม่มีอยู่ในร่างกายจิตใจของเราเนี่ยเหวอ ซึ่งเป็นเรือนสัจธรรมโดยแท้ มีอยู่ในกายในใจของเราเนี่ย ทุกข์อยู่ที่ไหน มันอยู่ที่กายที่ใจนี้ใช้ไหม กายใจของใครใคร เป็นผู้รับทราบเรื่องทุกข์เรื่องสมุทัย ถ้าไม่ใช่หัวใจของเราดวงนี้รับทราบจะเป็นใจดวง ไหนรับทราบ เอ้า สติปัญญานำมาใช้พินิจพิจารณาเรื่องของทุกข์ของสมุทัยซึ่งเป็นสัจ

ธรรม ๒ เบื้องต้นนี้ชี้เป็นยังไง เอาความเพียรหนุนเข้าไป ความอดความทนหนุนเข้าไป เพื่อรู้ความจริง

แต่อย่าหมุนไปอย่างอื่น ถ้ากลัวเป็นกลัวตายแล้วเท่านั้น ไม่มีทางรู้ ไม่ต้องมาพูดเรื่องเป็นเรื่องตาย ให้หมุนเข้าไป แต่เรื่องอยากจะทราบความจริงในทุกข์เป็นยังไง ในสมุทัยเป็นยังไง ด้วยสติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียร ให้หมุนเข้าไป มันทุกข์ที่ตรงไหน มันเจ็บที่ตรงไหน ดูที่ทุกข์ที่เจ็บนั้นด้วยสติด้วยปัญญา เพื่อทราบความจริงนะ อย่าอยากให้มันหาย ถ้าอยากให้มันหายเท่าไร ยิ่งเพิ่มทุกข์สมุทัย ความอยากให้มันหาย ความอยากนี้แลเป็นสมุทัย อยากประเภทนี้เป็นสมุทัย อยากทราบความจริงนี้เป็นมรรคเอาๆ พิจารณาลงไป จนกระทั่งทราบความจริง จะไม่เป็นอย่างอื่นเลย เพราะสังขธรรมเคยเป็นของจริงมามากต่อมานานแสนนานแล้ว ทำไมจะไม่จริง ถ้าเราเป็นผู้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติจริงๆ แล้ว เราจะได้เจออย่างจิงๆ ภายในจิตใจของเรา และจะได้กราบพระพุทธเจ้าอย่างราบโดยไม่ได้เห็นพระองค์ท่านแหละ พระองค์ท่านแท้คืออะไร นี่ก็ร่องรอยที่จะก้าวเข้าพบองค์ศาสดา ได้แก่พระจิตที่บริสุทธิ์ของท่าน ออกจากสังขธรรมทั้ง ๔ นี้แล จะไปจากไหน

สังขธรรมทั้ง ๔ นี้เป็นธรรมชาติที่กลั่นกรองจิตให้บริสุทธิ์ได้โดยไม่ต้องสงสัย นับแต่พระพุทธเจ้าพระองค์แรกมา จนกระทั่งปัจจุบัน และพระพุทธเจ้าก็พระองค์ก็ตามในอนาคตกาลข้างหน้า จะนอกเหนือไปจากอริยสังขธรรมทั้ง ๔ นี้เป็นธรรมเครื่องกลั่นกรองไม่ได้เลย พระสงฆ์สาวกก็เหมือนกัน แล้วเราจะเป็นคนประเภทไหนจึงไม่ได้อยู่ในข่ายแห่งธรรมทั้งหลาย แห่งท่านผู้รู้ทั้งหลายเหล่านี้ เราไปอยู่ในโลกใดแดนใดทิศใด สังขธรรมของเราไปอยู่แดนใดทิศใด หรืออริยสังขธรรมของเราคือทุกข์ สมุทัยเหล่านี้ไม่ได้อยู่ด้วยกันหรือเวลานี้ ไม่ได้อยู่ในภายในใจของเราหรือ สติปัญญาเอาไปตมแกงไว้ที่ไหน เขาหุงต้มแกงมาให้กินทุกวันนี้เป็นเรื่องของสติปัญญาหรือ เราไม่ได้คิดไว้บ้างหรือ เอาให้จริงจิงชินกปฏิบัติ

มองดูแล้วมันขวางหูขวางตา มันอ่อนหัวใจไปเสียไม่ทราบเป็นยังไง มันมีแต่อ่อนแต่แอ มีอยู่มากเท่าไรมากเท่าไร ยิ่งทำให้หนักเข้าไปโดยลำดับ ทั้งที่ไม่มีเจตนาที่จะมาทำให้หนัก แต่สิ่งที่สัมผัสสัมพันธ์นั้นมันขัดมันข้องมันยุ่งมันเหยงกับอรรถกับธรรมเพื่อมรรคนิพพานอยู่ตลอดเวลา ทำไมจะไม่พูดบ้างละ พิจารณาซิ เอาให้มันเห็นคล่องตัวบ้างซิ เป็นยังไงการประกอบความพากเพียรนี้ เอ้า พิจารณาให้มันเห็นเรื่องของทุกข์เรื่องของสมุทัย มันจะทุกข์ขนาดไหน เอาๆ ตามมันให้เห็นชัดๆ ในอริยาบถใดก็ตาม นี่ไม่ได้พูดเล่นนะ พูดจริงๆ เพราะได้ปฏิบัติมาอย่างนี้จริงๆ และก็รู้จริงๆ ด้วยนะ ไม่ใช่คุย จึงได้กล้าสามารถนำมาพูดให้หมู่เพื่อนฟัง ธรรมพูดไม่ได้มีหรือ ธรรม

พระพุทธเจ้าเพื่อรู้เพื่อเห็นเพื่อพูดเพื่อประกาศสอนธรรม ให้ได้เป็นสิริมงคลแก่ผู้เกี่ยวข้องมาตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้าจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ทำไมจะพูดไม่ได้วะ เอ้า ลองปฏิบัติดูซิ ถึงไม่พูดมันก็เด่นอยู่ในหัวใจนั่นแหละ ถ้าลงเป็นของจริงแล้วไม่เป็นอย่างอื่นเอาให้จริงซิ

นี่ก็พูดให้ฟังไม่รู้กี่ครั้งก็หน พูดเพื่อโอ้อวดที่ไหนเมื่อไรมี แม้เท่าเม็ดหินเม็ดทรายก็ไม่ปรากฏ ระลึกไม่ได้เลยว่าได้พูดเพื่อความโอ้อวด นอกจากพูดด้วยความเมตตาสงสารหมู่เพื่อน ที่เห็นว่ามาเกาะมาเกี่ยวมาจากที่ไหนจังหวัดใดภาคใดก็มาเต็มอยู่ที่นั่นทั้งนั้น ก็สอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย สอนเต็มสติกำลังความสามารถ ไม่ได้มีลีลาอะไรเลย และให้ฟังทราบถึงความเพียรเท่านั้นที่จะสามารถฟังกิเลสลงได้ ความอดทนความอุตสาหะพยายามด้วยสติปัญญาเป็นของสำคัญ นี่ละกิเลสมีเท่าไรฟังได้โดยไม่ต้องสงสัย ขอให้ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติเถิด

ธรรมไม่เป็นอื่น ธรรมคือธรรมอยู่โดยตรง กิเลสก็ไม่เป็นอื่น กิเลสคือกิเลสอยู่นั่นแล พระพุทธเจ้าแก้มาได้ สาวกแก้มาได้ เราเป็นลูกศิษย์ตถาคตทำไมจะแก้ไม่ได้ถ้าจะแก้ถ้าแก้แน่ นอกจากจะนอนให้กิเลสเหยียบทำลายอยู่ทั้งวันทั้งคืนแล้วก็บ่นหาแต่คะแนนเรื่องมรรคผลนิพพาน แล้วก็เป็นผู้ให้คะแนนตำหนิคะแนนธรรมพระพุทธเจ้าทำไมไม่ให้ผล จะให้ผลยังงี้ก็กิเลสมันเหยียบย่ำทำลายอยู่ตลอดเวลาแม้กิเลสทำงานผลก็คือเรื่องของกิเลส มีแต่เรื่องความทุกข์ความทรมานภายในจิตใจซิ วันหนึ่งๆ มีแต่เรื่องกิเลสทำงานอยู่ในหัวใจ ธรรมจะทำไมได้แม้แต่นิดหนึ่งเวลาหนึ่ง เห็นเป็นความทุกข์ความลำบากไปเสียหมด ถ้าพอจะก้าวออกสู่งานของธรรม ถ้าให้กิเลสถูกล้างเสียทั้งวันทั้งคืนจะเป็นเท่าไรเท่ากัน เหมือนคนไม่มีหัวใจ ทั้งๆ ที่เรารู้ที่อยู่ทุกข์ แต่สาเหตุเป็นมาเพราะอะไรไม่สนใจพิจารณาซิ มันถึงไม่รู้เรื่องเงื่อนต้นเงื่อนปลายของมัน ก็เท่ากับว่าไม่รู้เรื่องสัจธรรมนั่นเอง ตั้งใจปฏิบัติซิ

มันจะหมดแล้วนะเวลานี้พระรัตนตรัยฐานเรานั้น จะมีแต่ชื่อนะ ความจริงจับกับการปฏิบัติเพื่อเอามรรคเอาผลดังศาสดาสอนไว้จะไม่มี ดีไม่ดียังเที่ยวลบล้างธรรมที่ท่านสอนไว้ไปอีกนี่ ด้วยความรู้ความเห็นความถนัดใจของตัวที่กิเลสมันหุ้มห่อจนมิดชิดภายในจิตใจ จนจะเย็บออกมาหาอรรถหาธรรมไม่เจอเลย นั่นมันก็ยักล้ามาพูดได้ด้วยความถนัดใจของตน ด้วยความสำคัญของตนว่าถูกยิ่งกว่าธรรมของพระพุทธเจ้ามีอยู่เยอะ ระวังนะมันจะมาแต่งคัมภีร์ขึ้นภายในหัวใจของเรา เต็มว่านรกไม่มีสวรรค์ไม่มี บาปไม่มีบุญไม่มี เทวโลกพรหมโลกไม่มี เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมไม่มี เปเรตผีไม่มี มันจะไปละนะ

ดาบอด ๆ นี่ละมันเกี่ยวลบบเกี่ยวล้างไปหมด ผู้ตาดิที่บอกไว้สอนไว้ทุกสิ่งทุกอย่าง คนตาดิใครจะเกินพระพุทเจ้า เรื่องปัญญาญาณหยั่งทราบไปตลอดทั่วถึงตามสิ่งที่มีอยู่ทั้งหลายไม่ลำเอียง สอนไว้โดยถูกต้องแม่นยำ ผู้ดาบอดมันจะไปเกี่ยวลบบ้างไปหมดนั่นซี และนอกจากเจ้าของลบบ้างแล้ว ยังระบายหรือยังประกาศคนอื่นให้โง่ให้เขลาเบาปัญญา ขายความเชื่อช่าขายความเลวทรามของตัวเองอีก ให้ระบาศาดกระจายเหม็นคลุ้งไปหมดในวงศาสนาของพระพุทเจ้า ลูกศิษย์ตาดิคนนั้นแหละเป็นผู้ทำลายศาสดา คำสอนของศาสดาจะเป็นใครไป

นรกก็ไม่มี สวรรค์ก็ไม่มี เทวบุตรเทวดาไม่มี เทวบุตรเทวดาก็เรานี้แหละ นั่น ดิ่งเข้ามาแล้ว ดิ่งเข้ามาแล้ว เรามันทำอะไรพอจะเป็นเทวบุตรเทวดาได้ มันเหมือนผิอยู่เวลานี้ เป็นผู้ขัดแย้งต่อธรรมของพระพุทเจ้า เป็นผู้ทำลายธรรมพระพุทเจ้าอยู่ด้วยความสำคัญมั่นหมาย ว่าตนเฉลียวฉลาดอยู่เวลานี้คือใคร ถ้าไม่ใช่เทวทัตในร่างของเรานั่นหรือผู้ที่ขังโลกให้เจริญรุ่งเรือง นั่นหรือผู้ที่จะเป็นเทวบุตรเทวดา อูบายวิธีการอย่างนี้หรือเป็นอุบายของเทวบุตรเทวดา ความรู้อย่างนี้หรือความรู้ของคนที่จะเป็นเทวบุตรเทวดา นอกจากมันจะเป็นสัตว์นรกทั้งเป็นนี่เท่านั้น

ให้ระวังนะเรื่องเหล่านี้ มันจะแต่งคัมภีร์ขึ้นมาภายในหัวใจของผู้ปฏิบัติเรานี้แหละ ของชาวพุทเรานี่แหละ มันมีอยู่มากแล้วเวลานี้ อ่านไปก็เจอเองแหละ แต่งเอาตามชอบใจ เขียนเอาตามชอบใจ ไม่คำนึงถึงเหตุถึงผลดีชั่วประการใด ให้ปฏิบัติเสียก่อนนะเรื่องมัน เอ้า ปฏิบัติ บาปไม่มีจริง ๆ หรือ เอ้า ปฏิบัติลงไปให้มันเห็นให้มันรู้ว่าบาปไม่มีจริง ๆ หรือ ให้มันเห็นชัด ๆ นี่นะ นรกมีหรือไม่มีให้รู้ด้วยการปฏิบัติ อย่างรู้ด้วยความดันเดาเกาหมัดหลอกโลกหลอกสงสารเขาเฉย ๆ มันจะประกาศความโง่ของตนให้ซ้ำลงไปอีก เลวลงไปอีก ยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉานไปอีก ให้ระมัดระวังนะตรงนี้

เอา ปฏิบัติลงไปให้จริงซี เป็นยังไงศาสดานี้สอนโลกจริงหรือลวงโลก สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ลวงโลกจริง ๆ หรือ ธมฺม สรรณ คัจฉามิ ไม่มีหรือ ลวงโลกเฉย ๆ หรือ พุทฺธ สรรณ คัจฉามิ ที่ตรัสรู้ธรรมพูดแต่ลมปากเฉย ๆ หรือ ให้มันเห็นด้วยการปฏิบัติที่ทรงสอนไว้โดยถูกต้องแล้ว เอ้า ๆ ฟาดลงไป ยิ่งงถ้าไม่ได้กราบพระพุทเจ้าอย่างราบไม่มีอย่างอื่น ขอให้ปฏิบัติตามหลักธรรมนี้เถิดจะไปไหน นรกมีไม่มีใครมาสอนไว้ นรกไม่มีว่านรกมีใครสอน พิจารณาซิ นี่ซิเรื่องของกิเลสมันเกี่ยวลบบ้างธรรมและลบบ้างความจริง มันเกี่ยวลบบ้างไปหมด ของมีมันว่าไม่มี ของไม่มีมันว่ามี มันอยู่ในหัวใจของเราทุกคนทุกท่านนี่ละ ไม่ได้ตำหนิผู้หนึ่งผู้ใดแหละดูเรานี้ พิจารณาซิ

บทเวลามันจะเป็นความซีเกียจ มันจะเป็นสวรรค์วิมานขึ้นมาละนะ ทางจงกรมมันไม่มองเห็น นั่งสมาธิภาวนามันก็ไม่มองเห็นว่าเป็นความดิบความตีอะไร สู้ความซี

เกียจความนอนตามชอบใจไม่ได้ นี่สิ่งเหล่านี้มีแต่มันสร้างคัมภีร์ของพระเทวทัตขึ้นมา ในหัวใจเรานี่ ให้พากันระมัดระวัง เวลานี้มันเป็นอยู่แล้วนะ หัวใจเรานี่มันวิมานของเทวทัตจะเป็นอะไรที่โหนไป

ใครจะสอนได้อย่างถูกต้องแม่นยำยิ่งกว่าศาสดาองค์เอก ปฏิบัติลงไป ยอมเอง เพราะธรรมทุกแห่งทุกมุมที่ทรงสอนไว้ ไม่มีผิดเพี้ยนจากความจริงไปตรงไหน ขอให้ปฏิบัติตามหลักความจริงที่ทรงสอนไว้นั้นเถิด จะเจอสิ่งที่พระองค์ประกาศสอนไว้ทุกแห่งทุกมุมทีเดียว นอกจากความสามารถเราไม่มีเราก็คงไม่เห็นไม่รู้ได้ เพราะเราไม่ใช่พุทธวิสัย คือวิสัยของศาสดาเหมือนพระองค์ เราเป็นวิสัยของคนธรรมดา ถ้าเป็นสาวกก็สาวกวิสัย เป็นวิสัยของผู้ปฏิบัติตามรอยศาสดา ไม่ใช่เป็นผู้เก่งกว่าศาสดาหรือเสมอศาสดา พอที่จะรู้ไปเสียทุกแห่งทุกมุม สิ่งใดที่เรารู้แล้วเห็นแล้วตามทางศาสดา นั้นแหละเป็นสักขีพยานว่า สิ่งที่เราไม่รู้ก็มีอย่างนี้เห็นอย่างนี้ แต่เรายังไม่รู้เรายังไม่เห็น เราเห็นเรารู้แค่ความสามารถของเรา นี่ก็เป็นสักขีพยานยืนยันกันแล้ว ฉะนั้นขอให้ทุกท่านตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

เอาให้เห็นชี้ให้ได้ทรงมรรคผลนิพพาน มีอยู่กับใครถ้าไม่มีอยู่กับผู้ปฏิบัติ ให้มีอยู่ที่อื่นไม่มี พุดตรงๆ อย่างนี้เลย เอ้า ใครจะว่าบ้าก็บ้าเถอะ มีอยู่ในภาคปฏิบัตินี้เท่านั้น พระองค์ทรงสอนว่ายังไง ปริยัติศึกษาเล่าเรียนเข้มทิศทางเดินมาแล้ว ปฏิบัติ เอ้า ก้าวเดินตามเข้มทิศทางเดินที่ศึกษาเล่าเรียนมาแล้วชี ปฏิเวธคือความรู้แจ้งแทงทะลุ ผลเกิดจากการปฏิบัติจะไปไหน ถ้าไม่ปรากฏขึ้นมากับผู้ปฏิบัติ นั้น พระสาวกล้วนแล้วแต่เป็นผู้ปฏิบัติที่เป็น สรณ คัจฉามิ ของพวกเรานี้ ไม่ใช่ผู้เรียนมาเฉยๆ จำไว้เฉยๆ นอนเอกเขนกอยู่แล้วก็สร้างเอามรรคผลนิพพานขึ้นมาในหัวใจ ด้วยการหลับการนอน ไม่เคยมีในคัมภีร์ไหน เห็นแต่แทบล้มแทบตายกันทั้งนั้น กว่าท่านจะได้ผลมาครองหรือเป็นสมบัติอันล้ำค่าของท่านเอง นี่ก็ให้ฟังตั้งใจประพฤติปฏิบัติอย่างนั้น จะได้สมเหตุสมผลดังเราเป็นนักปฏิบัติ

เรื่องใดอย่างยุ่ง โลกนี้เคยมีมานาน ตาเคยดูมานาน มันให้ความวิเศษวิโสอะไร พอที่จะหลงบ่าอยู่กับมันตลอดเวลา อดอยากอดอยากเห็นอยากได้ยินได้ฟัง ตาหูจมูกลิ้น กายจิตนี้ถ้าไม่สัมผัสสัมพันธ์กับสิ่งเหล่านี้ มันจะสัมผัสสัมพันธ์กับอะไร มันเลิศเลออะไรกับรูปเสียงกลิ่นรสเครื่องสัมผัสที่เราสัมผัสสัมพันธ์อยู่ทุกวัน ด้วยตาหูจมูกลิ้น กายนี้ นะ อะไรมันเลิศมันประเสริฐพอที่จะเป็นบ่าอยู่ตลอดเวลา ไม่รังจืดใจไว้เข้ามาสู่ภูมิ อรรถภูมิธรรมภายในจิตใจนี้บ้างเลย

จิตมันคิดอะไรมันอยากอะไร ความอยากนั้นเป็นผลประโยชน์อะไรบ้าง เอามา ชั่งมาตวงดูซิ ผู้ปฏิบัติเท่านั้นที่จะเทียบเคียงเหตุผลหนักเบาได้อย่างชัดเจนจากการ

ปฏิบัติของตน เพียงเรื่องความอยาก เดินตามความอยากตายทิ้งเปล่าๆ นะ ไม่มีวันที่
จะได้เจอของจริงของดีแท้ละ จะมีแต่ลมแต่แล้งเหลวเหลวแหวกแนวไปอย่างนั้นละ

เอาละพอ